

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Lucie Trejbalové a soudců Mgr. Karolíny Tylové, LL.M. a Mgr. Zdeňka Macháčka ve věci

žalobkyně: **X**
bytem X
zastoupená advokátem JUDr. Vladimírem Kašparem
sídlem Na Poříčí 116/5, Liberec

proti

žalovanému: **Krajský úřad Libereckého kraje**
sídlem U Jezu 642/2a, Liberec

za účasti osob na řízení zúčastněných:

1. **CETIN a.s.**, sídlem Českomoravská 2510/19, Praha 9
2. **ČEZ Distribuce a.s.**, sídlem Teplická 874/8, Děčín

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 9. 2022, č. j. KÚLK 67675/2022 OSŘ,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osobám na řízení zúčastněným se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobkyně se včas podanou žalobou domáhá zrušení shora uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto její odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Chrastava (dále jen „stavební úřad“) ze dne 8. 6. 2021, č. j. OVUS/2112/2021/Ja, kterým bylo rozhodnuto, že ke dni 4. 6. 2013, kdy stavba garáže s opravnou a přístavba ve vlastnictví žalobkyně na st. p. č. XA a XB v k. ú. X, obec X (dále jen „stavba“) naposledy fyzicky existovala, byly splněny zákonem stanovené podmínky pro odstranění stavby dle § 129 odst. 1 písm. a) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon).
2. Žalovaný v napadeném rozhodnutí konstatoval, že účelem vedeného správního řízení bylo pouze nahradit odpadlý exekuční titul. V této souvislosti odkázal na právní názor Nejvyššího správního soudu vyslovený v rozsudku ze dne 22. 10. 2015, č. j. 2 As 139/2015-25. Dále uvedl, že vycházel z rozsudku zdejšího soudu ze dne 25. 10. 2019, č. j. 59 A 35/2018-96, a na něj navazujícího rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 4. 2020, č. j. 1 As 463/2019-44. Žalovaný zdůraznil, že v rámci nařízení odstranění stavby podle § 129 odst. 1 písm. a) stavebního zákona je třeba zkoumat splnění dvou podmínek: zda stavba ohrožuje svým závadným stavem život nebo zdraví osob nebo zvířat, bezpečnost, životní prostředí, nebo majetek třetích osob, a zda její vlastník přes rozhodnutí stavebního úřadu ve stanovené lhůtě neodstranil závadný stav. Splnění první podmínky bylo prokázáno statickým posouzením X., autorizovaným inženýrem pro statiku a dynamiku staveb ze dne 14. 10. 2011. Splněna byla i druhá podmínka. Stavební úřad vydal dne 24. 10. 2011 rozhodnutí č. j. OVUS/3418/2011-8501/2011/Ja, kterým podle § 134 odst. 3 stavebního zákona žalobkyni uložil zjednání nápravy, tj. provedení prací specifikovaných v tomto rozhodnutí, a to ve lhůtě do 30. 11. 2011. Odvolání proti tomuto rozhodnutí bylo zamítnuto rozhodnutím žalovaného ze dne 28. 2. 2012, sp. zn. OUPSŘ 37/2012-330-rozh. Správní žaloba proti rozhodnutí žalovaného byla zdejším soudem zamítnuta rozsudkem ze dne 17. 2. 2013, č. j. 59 A 41/2012-42. Skutečnost, že žalobkyně neodstranila závadný stav, byla ověřena při kontrolní prohlídce, jež se uskutečnila dne 23. 8. 2012 v 10 hod., a z níž byl vyhotoven protokol. Dle žalovaného obsah správního spisu nenásvědčuje tvrzení žalobkyně, že posouzení X, bylo účelové. Pokud jde o posudky X, ztotožnil se žalovaný s hodnocením provedeným stavebním úřadem v prvostupňovém rozhodnutí. V něm stavební úřad mimo jiné konstatoval, že z protokolu o ústním jednání a ohledání (místní šetření), které se konalo 23. 8. 2012, je zjevné, že se odborné osoby shodly na tom, že stav opravný a přístavby je havarijní. Z protokolu dále vyplývá mimořádně závažná skutečnost vyplývající z upozornění Ing. Khola, že se v daném případě jedná o „nezničitelnou“ vojenskou konstrukci. Vysoká odolnost ocelové konstrukce proti deformaci oproti např. zděné (cihlové) konstrukci, může za určité situace představovat mnohem větší nebezpečí než např. cihlová konstrukce. Takové nebezpečí v tomto případě plyne i z umístění předmětné stavby v městské zástavbě centrální části Chrastavy a na břehu vodního toku Jeřice.

II. Žaloba a její doplnění

3. Obsáhlá žaloba představuje kompilát v minulosti podaných žalob. Jedná se o žalobu, o níž bylo pravomocně rozhodnuto zdejším soudem rozsudkem ze dne 17. 12. 2013, č. j. 59 A 41/2012-42 (body II - IV žaloby), a žalobu, o níž bylo pravomocně rozhodnuto zdejším soudem rozsudkem ze dne 25. 10. 2019, č. j. 59 A 35/2018-96 (body XI - XII žaloby).
4. Ve vztahu k napadenému rozhodnutí pak žalobkyně v bodě XIII žaloby namítá, že stavba nikdy svým závadným stavem neohrožovala život a zdraví osob nebo zvířat, bezpečnost, životní prostředí nebo majetek třetích osob a žalovaný tak vědomě nezákonně rozhodl o tom, že odstranění stavby bylo provedeno v souladu s právními předpisy. Žalobkyně byla postupem žalovaného zkrácená na svých právech vlastníka objektu, vznikla jí škoda na majetku a byla porušena její práva jako účastníka řízení. Žalovaný prokazatelně věděl o tom, že od 4. 6. 2013 přestala stavba ve vlastnictví žalobkyně existovat, protože byla zdemolována. V případě řízení zahájených z moci úřední musí správní orgán řízení zastavit, jsou-li pro to splněny podmínky. Stavební úřad však pokračoval v řízení, i když jeho předmět zanikl, a pouze hledal cestu, jak zhojit svůj nezákonný postup. Dle žalobkyně se správní orgány pouze snaží znemožnit žalobkyni uplatnit nárok na náhradu škody. V posuzované věci byly navíc zásadním způsobem porušeny zákonné lhůty pro vydání rozhodnutí správními orgány obou stupňů. Z uvedených důvodů žalobkyně navrhovala zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.
5. V doplnění žaloby žalobkyně namítala, že se stavební úřad ani žalovaný neřídili rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 7. 2015, sp. zn. 9 As 206/2014, který přiznává znaleckým posudkům, které si nechává vypracovat protistrana, stejnou váhu jako těm, které si nechává správní orgán zpracovat sám. Správní orgány přešly mlčením většinu pokládaných otázek a nezabývaly se meritem věci. Již samotná délka řízení dokazuje, že jejich postup byl vadný. Vyřízení posledního odvolání trvalo rok a čtvrt, aniž by se na skutečném stavu cokoliv změnilo. Vzhledem k tomu, že správní orgány naprosto ignorovaly veškerá podání, tvrzení a důkazy předložené žalobkyní, nesprávně zjistily skutečný stav věci, což mělo za následek nesprávnost a nezákonnost napadeného rozhodnutí.

III. Vyjádření k žalobě

6. Žalovaný především odkázal na obsah napadeného rozhodnutí a zdůraznil, že věc byla již dvakrát řešena zdejším soudem. Naposledy rozhodl krajský soud rozsudkem ze dne 25. 10. 2019, č. j. 59 A 35/2018-96, a kasační stížnost žalovaného proti tomuto rozsudku zamítl Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 27. 4. 2020, č. j. 1 As 463/2019-44. Z citovaných rozsudků dle žalovaného vyplývá, že jedinou chybou v jeho předchozím rozhodnutí ze dne 31. 1. 2017, sp. zn. OUPSŘ 232/2017-330-rozh., byla aprobace výroku stavebního úřadu, že odstranění stavby proběhlo na základě exekučního příkazu č. j. OVUS/2061/2013/Ja a že byly splněny podmínky vyplývající z platných právních předpisů, a tak i fyzické odstranění stavby bylo provedeno v rámci platných právních předpisů. Napadené rozhodnutí ani jemu předcházející rozhodnutí stavebního úřadu se proto již problematikou exekučního příkazu nezabývalo. V rozhodnutí stavebního úřadu i napadeném rozhodnutí bylo na místě pouze posoudit splnění podmínek § 129 odst. 1 písm. a) stavebního zákona. Dle žalovaného žaloba navzdory své obsáhlosti míří mimo předmět tohoto řízení, jímž bylo pouze nahradit odpadlý exekuční titul deklaratorním rozhodnutím o tom, zda

ke dni odstranění stavby byly pro takový postup splněny zákonné podmínky, což vyplynulo z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2015, č. j. 2 As 139/2015-25. Za jedinou relevantní námitku týkající se předmětu řízení žalovaný považoval zpochybnění posudku X a odkazy na posudek Ing. Khola, k čemuž se vyjádřil v napadeném rozhodnutí. Z uvedených důvodů žalovaný navrhoval, aby soud žalobu zamítl.

IV. Posouzení věci krajským soudem

7. Napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející soud přezkoumal v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a v mezích uplatněných žalobních bodů dle § 75 odst. 2 s. ř. s. s tím, že přitom vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s.
8. Ve věci proběhlo dne 27. 9. 2023 ústní jednání, při němž žalobkyně i žalovaný setrvali na své argumentaci. Žalobkyně zdůrazňovala, že k odstranění stavby došlo v důsledku toho, že nepodlehla politickému nátlaku a stavbu neprodala Městu Chrástava za cenu, která jí byla nabízena. Žalobkyně trvala na tom, že stavba nikdy neohrožovala život a zdraví osob či zvířat, což prokazuje znalecký posudek Ing. Khola č. 2/2012 ze dne 10. 2. 2012, jímž navrhovala doplnit dokazování. Jako důkaz dále navrhla provést i další vyjádření X ze dne 7. 9. 2010, 22. 2. 2014 a 13. 12. 2016.
9. Vzhledem k tomu, že napadené rozhodnutí je již několikátým rozhodnutím ve věci, považuje zdejší soud za nutné nejprve shrnout průběh správního řízení a obsah rozhodnutí správních orgánů i soudů, které ve věci rozhodovaly.
10. Stavební úřad rozhodnutím ze dne 21. 3. 2013, č. j. OVUS/1049/2013/Ja, nařídil žalobkyni odstranit stavbu nejpozději do 31. 5. 2013, neboť žalobkyně přes pravomocné rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 24. 10. 2011 ve stanovené lhůtě neodstranila závadný stav stavby tak, jak měla. Stavební úřad zároveň podle § 85 odst. 2 písm. a) zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), vyloučil odkladný účinek případného odvolání proti tomuto rozhodnutí. Svůj postup odůvodnil tím, že stavba byla dne 7. 8. 2010 zasažena povodní a žalobkyně od té doby neprovedla žádné práce vedoucí ke zlepšení stavebně technického stavu stavby, která svým havarijním stavem ohrožuje život a zdraví osob pohybujících se na přilehlé lávce a peší komunikaci. Stavba se zároveň nachází v bezprostřední blízkosti toku Jeřice, tj. v území, které je trvale ohroženo rizikem bleskové povodně. Jelikož žalobkyně ve stanovené lhůtě stavbu neodstranila, na základě exekučního příkazu ze dne 4. 6. 2013, č. j. OVUS/2061/2013/Ja, byla stavba téhož dne zdemolována.
11. Rozhodnutím ze dne 3. 6. 2013, sp. zn. OÚPSŘ 147/2013-330-rozh. (které bylo vypraveno dne 5. 6. 2013), žalovaný rozhodnutí stavebního úřadu o nařízení odstranění stavby zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.
12. Stavební úřad poté vydal rozhodnutí ze dne 8. 4. 2014, č. j. OVUS/940/2014/Ja, v jehož výroku uvedl, že „nevydává rozhodnutí – nařízení odstranění stavby“, neboť v řízení o odstranění stavby nelze pro absenci základní podmínky řízení (tj. fyzické existence stavby) pokračovat. Odvolání žalobkyně proti tomuto rozhodnutí zamítl žalovaný rozhodnutím ze dne 19. 6. 2014, sp. zn. OÚPSŘ 189/2014-330-rozh. Žalobu proti tomuto rozhodnutí odmítl zdejší soud usnesením ze dne

30. 4. 2015, č. j. 59 A 74/2014-41. Dospěl k závěru, že pokud stavební úřad v řízení zahajovaném z moci úřední zjistí, že podmínky pro uložení původně zamýšlených povinností splněny nejsou, pak mu také nic nebrání v tom, aby zastavil řízení dle § 66 odst. 2 správního řádu, a ani rozhodnutí, které vydal stavební úřad nyní, nijak nezasahuje do práv žalobkyně.
13. Toto usnesení krajského soudu zrušil Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 22. 10. 2015, č. j. 2 As 139/2015-25. Kasační soud dospěl k závěru, že „ztratí-li správní řízení svůj hmotný předmět v důsledku výkonu nepravomocného rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, pak správní orgány nemohou v řízení pokračovat tak, že je zastaví podle § 66 odst. 2 správního řádu, neboť by tím byl účastníkovi řízení v podstatě znemožněn věcný přezkum rozhodnutí správního orgánu prvního stupně... správní orgán prvního stupně měl... vydat meritorní rozhodnutí podle § 67 správního řádu, jehož obsahem by byl deklaratorní výrok o tom, zda ke dni fyzického odstranění stavby (tj. ke dni 4. 6. 2013) byla stavba odstraněna důvodně, jinými slovy zda byla odstraněna v souladu se zákonem. V takovém případě by ani fyzické odstranění stavby stěžovatelky žalovanému nebránilo v meritorním přezkumu prvostupňového rozhodnutí. Smyslem požadavku judikatury Nejvyššího správního soudu na vydání rozhodnutí podle § 67 správního řádu totiž není samoúčelná změna procesní formy správního rozhodnutí, ale naopak zajištění reálné ochrany veřejných subjektivních práv účastníků řízení, konkrétně toho, aby účastníci řízení nebyli kráceni na svém právu domáhat se věcného přezkumu prvostupňového rozhodnutí u odvolacího správního orgánu. Výsledkem takového odvolacího řízení pak přirozeně nemůže být pouze „formálně meritorní rozhodnutí“ (jak uvádí krajský soud), ale rozhodnutí, kterým by mělo být řádně přezkoumáno, zda rozhodnutí správního orgánu prvního stupně (a potažmo odstranění stavby stěžovatelky) bylo zákonné a správné“.
14. Krajský soud proto rozsudkem ze dne 10. 10. 2016, č. j. 59 A 74/2014-73, rozhodnutí žalovaného i rozhodnutí stavebního úřadu zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Zavázal správní orgány, že v dalším řízení musí zhodnotit „jednotlivé kroky správního orgánu prvního stupně, jejich zákonnost a účelnost, musí vysvětlit důvody, pro které bylo prvostupňové rozhodnutí ze dne 21. 3. 2013, čj. OVUS/1049/2013/Ja, vydáno, a proč v případě tohoto rozhodnutí byl vyloučen odkladný účinek odvolání a jak tento odkladný účinek odvolání mění časové parametry prvoinstančního rozhodnutí ve věci samé. Dále je třeba náležitě objasnit závažnost havarijního stavu stavby žalobkyně a jeho vlivu na bezpečnost osob v blízkosti stavby se pohybujících jako důvodu, pro který byla nakonec stavba fyzicky odstraněna“.
15. Stavební úřad poté rozhodnutím ze dne 27. 6. 2017, č. j. OVUS/1693/2017/Ja, rozhodl ve výroku tak, že ke dni vydání rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 21. 3. 2013 byly „splněny zákonem stanovené podmínky pro nařízení odstranění stavby dle § 129 odst. 1 písm. a) stavebního zákona za podmínek uvedených ve výrokové části citovaného rozhodnutí s termínem odstranění stavby do 31. 5. 2013, včetně vyloučení odkladného účinku odvolání dle ust. § 85 odst. 2 písm. a) správního řádu, kdy dále splnění podmínek pro odstranění stavby trvalo do dne 4. 6. 2013 (včetně), kdy byla vlastní stavba fyzicky odstraněna s tím, že i pro vlastní odstranění stavby na základě exekučního příkazu vydaného MěÚ Chrastava, odborem výstavby a územní správy, č. j.: OVUS/2061/2013/Ja byly ke dni jeho vydání dne 4. 6. 2013 splněny stanovené podmínky vyplývající z platných právních předpisů a tak i fyzické odstranění celé stavby, provedené dne 4. 6. 2013, bylo provedeno v rámci platných právních předpisů“. Odvolání žalobkyně zamítl žalovaný

rozhodnutím ze dne 31. 1. 2018, sp. zn. OÚPSŘ 232/2017-330-rozh, a toto rozhodnutí stavebního úřadu potvrdil.

16. Proti citovanému rozhodnutí žalovaného se žalobkyně bránila žalobou, kterou zdejší soud rozsudkem ze dne 25. 10. 2019, č. j. 59 A 35/2018-96, shledal důvodnou, napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Dospěl k závěru, že nelze nic vytknout postupu stavebního úřadu, který zahájil řízení o odstranění stavby poté, kdy žalobkyně neprovedla zabezpečovací práce uložené rozhodnutím ze dne 24. 10. 2011. Potvrdil i závěr správních orgánů, že stavba nebyla v dobrém stavu. Stavební úřad rovněž dle krajského soudu řádně odůvodnil naplnění podmínek pro vyloučení odkladného účinku odvolání proti rozhodnutí o nařízení odstranění stavby. To shledal stavební úřad ve skutečnosti, že bylo třeba neodkladně řešit závadný stav stavby, která ohrožovala život a zdraví osob nebo zvířat či bezpečnost, přičemž tato stavba stála v těsné blízkosti frekventované komunikace pro pěší a místní komunikace, na břehu řeky Jeřice, v místě trvale ohroženém bleskovou povodní. Samotné vydání rozhodnutí o nařízení odstranění stavby by faktickou ochranu výše uvedených veřejných zájmů nebylo schopno zajistit. Krajský soud však shledal důvodnou námitku, že exekuční příkaz, na jehož základě došlo k fyzickému odstranění stavby, nebyl žalobkyni vůbec doručen, resp., že pokus o jeho doručení byl učiněn až po skončení demolice stavby.
17. Kasační stížnost žalovaného byla zamítnuta rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 4. 2020, č. j. 1 As 463/2019-44. Kasační soud korigoval závěry krajského soudu v tom směru, že *„nezákonnost správních rozhodnutí byla dána tím, že správní orgány v řízení o odstranění stavby, jehož předmět musel být modifikován s ohledem na to, že v době rozhodování již stavba fyzicky neexistovala, rozhodly i o zákonnosti exekuce. Tato otázka nebyla a ani nemůže být předmětem tohoto správního řízení.“*
18. Žalovaný následně rozhodnutím ze dne 3. 7. 2020, sp. zn. OÚPSŘ 232/2017 OSŘ, rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 27. 6. 2017, č. j. OVUS/1693/2017/Ja, zrušil a věc vrátil stavebnímu úřadu k novému projednání. Stavební úřad znovu ve věci rozhodl shora citovaným prvostupňovým rozhodnutím ze dne 8. 6. 2021, č. j. OVUS/2112/2021/Ja.
19. Pokud žalobkyně namítá, že správní orgány měly řízení o odstranění stavby zastavit, neboť stavba jako taková přestala existovat, nezbývá soudu než zopakovat, že takto postupovat nemohly. Takový postup by byl v rozporu s právním názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným v rozsudku ze dne 22. 10. 2015, č. j. 2 As 139/2015-25, i s právním názorem zdejšího soudu uvedeným v rozsudku ze dne 10. 10. 2016, č. j. 59 A 74/2014-73, jímž byly správní orgány povinny se v dalším řídit.
20. Splněním podmínek § 129 odst. 1 písm. a) stavebního zákona se řádně zabýval stavební úřad v rozhodnutí ze dne 8. 6. 2021, č. j. OVUS/2112/2021/Ja, a následně i žalovaný v napadeném rozhodnutí. Soud se s posouzením žalovaného v napadeném rozhodnutí ztotožňuje.
21. Nelze pominout, že stavební úřad vydal dne 24. 10. 2011 rozhodnutí č. j. OVUS/3418/2011-8501/2011/Ja, kterým podle § 134 odst. 3 stavebního zákona žalobkyni uložil zjednání nápravy, tj. provedení prací specifikovaných v tomto rozhodnutí, a to ve lhůtě do 30. 11. 2011. Odvolání proti tomuto rozhodnutí bylo zamítnuto rozhodnutím žalovaného ze dne 28. 2. 2012, sp. zn. OÚPSŘ 37/2012-330-

rozh. Žalovaný dospěl v citovaném rozhodnutí k závěru, že je nutné provést práce nařízené stavebním úřadem v jeho rozhodnutí ze dne 24. 10. 2011, a to ve veřejném zájmu s ohledem na požadavek zamezení rizika ohrožení života a zdraví osob nacházejících se v okolí stavby a dále s ohledem na dokladovaný nevyhovující stav stavby. Stupeň jeho závažnosti je zvýšen o skutečnost, že stavba se nachází v území postihovaném povodněmi, a to i tzv. bleskovými povodněmi. Nutnost provedení těchto prací potvrzuje druhá strana „Statického posouzení stavby čp. XB-garáže, Chrastava“ ze dne 14. 10. 2011, vypracovaného Ing. X, autorizovaným inženýrem pro statiku a dynamiku staveb. Správní žaloba proti citovanému rozhodnutí žalovaného byla zdejším soudem zamítnuta rozsudkem ze dne 17. 2. 2013, č. j. 59 A 41/2012-42. Usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2014, č. j. 4 As 26/2014-21, pak bylo zastaveno řízení o kasační stížnosti proti rozsudku krajského soudu pro její zpětvzetí. Případnými námitkami směřujícími do rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 2. 2012, sp. zn. OÚPSŘ 37/2012-330-rozh. (resp. stavebního úřadu ze dne 24. 10. 2011, č. j. OVUS/3418/2011-8501/2011/Ja), se proto soud znovu zabývat nemohl.

22. Skutečnost, že žalobkyně neodstranila závadný stav, byla ověřena při kontrolní prohlídce, jež se uskutečnila dne 23. 8. 2012 v 10 hod., a z níž byl vyhotoven protokol, na nějž poukazoval stavební úřad i žalovaný ve svých rozhodnutích.
23. Proti argumentaci stavebního úřadu a žalovaného žalobkyně zastoupená právním profesionálem žádnou konkurující argumentaci nevzniesla, když pouze zcela obecně tvrdila, že k odstranění stavby v jejím vlastnictví nebyl žádný zákonný důvod. V doplnění žaloby pak žalobkyně odkazovala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 7. 2015, sp. zn. 9 As 206/2014, a namítala, že znaleckým posudkům, které si nechává vypracovat protistrana, je třeba přiznat stejnou váhu jako těm, které si nechává správní orgán zpracovat sám. Při ústním jednání k dotazu soudu vysvětlila, že má na mysli znalecký posudek X č. 2/2012 ze dne 10. 2. 2012. Zdůrazňovala, že Ing. Khol se v průběhu správního řízení k věci vyjadřoval opakovaně. Krajský soud důkaz uvedeným znaleckým posudkem ani dalšími vyjádřeními X neprovedl, neboť jsou součástí správního spisu a soud se k nim navíc již v minulosti vyjadřoval. V rozsudku ze dne 25. 10. 2019, č. j. 59 A 35/2018-96, zdejší soud ke znaleckému posudku Ing. Khola č. 2/2012 ze dne 10. 2. 2012 uvedl: *„je třeba konstatovat, že se primárně vyjadřoval k poškození objektu garáže stavební činností při výstavbě přemostění řeky Jeřice lávkou pro pěší a dále k nařízení odstranění částí stavby a provedení oplocení zamezujícího vstupu třetím osobám do objektu rozhodnutím stavebního úřadu ze dne 4. 10. 2011, sp. zn. Výst 0/1464/2011/Re.“* Jen pro úplnost soud dodává, že rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 4. 10. 2011, sp. zn. Výst 0/1464/2011/Re, spolu s rozhodnutím žalovaného ze dne 28. 12. 2011, sp. zn. OÚPSŘ352/2011-330, které rozhodnutí stavebního úřadu potvrdilo, přezkoumal rozsudkem ze dne 17. 12. 2013, č. j. 59 A 28/2012-38. Znalecký posudek Ing. Khola se tak projednávané věci netýká a jeho vyjádření ze dne 13. 12. 2016 na tento posudek pouze odkazuje. Posouzení Ing. Khola ze dne 7. 9. 2010 bylo předloženo také v souvislosti s jiným správním řízením a popisovalo stav stavby v roce 2010. Zdejší soud se k němu vyjádřil v rozsudku ze dne 17. 12. 2013, č. j. 59 A 41/2012-42. Z vyjádření Ing. Khola ze dne 22. 2. 2014 sice vyplývá, že měl na nutnost demolice stavby jiný názor než stavební úřad, žádnou věcnou argumentaci, která by relevantně zpochybnila závěr X, že bez provedení nutných zabezpečovacích prací bude stavba dále chátrat a ohrožovat svým stavem

osoby pohybující se na přilehlé lávce a komunikaci, však toto stručné potvrzení X o sledování objektu neobsahuje.

24. Krajský soud dospěl k závěru, že skutkový stav věci byl správními orgány zjištěn dostatečně. V rozsudku ze dne 25. 10. 2019, č. j. 59 A 35/2018-96, ostatně zaujal jasné stanovisko k otázce splnění podmínek § 129 odst. 1 písm. a) stavebního zákona, od kterého nemá důvod se odchýlit.
25. Žalobkyně má pravdu v tom, že ze strany jak stavebního úřadu, tak žalovaného opakovaně docházelo k nedodržení zákonem stanovené lhůty pro vydání rozhodnutí, což je jistě politování hodné, nemůže to však být samo o sobě důvodem pro zrušení takového rozhodnutí. Žalobkyně byla již v řízení před správními orgány zastoupena advokátem, který ji měl upozornit na možnost podat žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti u nadřízeného správního orgánu. Této možnosti však nikdy nevyužila, a to ani poté, co se k problematice nečinnosti správních orgánů vyjádřil zdejší soud v rozsudku ze dne 25. 10. 2019, č. j. 59 A 35/2018-96.

V. Závěr a náklady řízení

26. Z uvedených důvodů vyhodnotil soud žalobní námitky jako nedůvodné a žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
27. O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., dle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl úspěch žalovaný správní orgán, ten ale náhradu nákladů řízení nežádal, soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
28. O náhradě nákladů osob zúčastněných na řízení rozhodl soud dle § 60 odst. 5 s. ř. s. tak, že se jim náhrada nákladů řízení nepřiznává, neboť jim v řízení nebyla uložena žádná povinnost, s jejímž splněním by jim takové náklady vznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec dne 27. září 2023

Mgr. Lucie Trejbalová
předsedkyně senátu